

Arrest

**nr. 341422 van 19 februari 2026
in de zaak RvV X / IX**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2025.

Gelet op het uitstel ter terechtzitting van 27 oktober 2025 waarbij de behandeling van de zaak wordt uitgesteld naar de zitting van 24 november 2025 om 10 uur.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN, *loco* advocaat Mr. H. CHATCHATRIAN. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoekster), die verklaart over de Venezolaanse nationaliteit te beschikken, diende op 22 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 17 februari 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 20 maart 2025 wordt verzoekster gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 26 mei 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, M. d. I. A. A. B. (...), verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 20 december 2001 in Maracaibo, in de staat Zulia.

Uw ouders openden een beenhouwerij toen u ongeveer vier of vijf jaar oud was. Uw vader werkte er als handelaar en uw moeder werkte op de boekhoudingsafdeling. Vanaf uw dertiende hielp u hen af en toe in het bedrijf met administratieve zaken.

In 2019 begonnen militairen uw vader af te persen, ze eisten geld en voedsel. Na de derde of vierde bedreiging, midden 2020, begon uw vader te onderhandelen over de prijs die hij moest betalen en de goederen die afgestaan moesten worden. Niet veel later, overvielen diezelfde militairen midden 2020 jullie kwekerij in Zulia. Ze namen goederen mee en zeiden tegen de werknemers dat uw vader hen moest betalen.

Uw broer G. (...) verliet Venezuela rond maart of mei in 2021 omdat hij een paar maanden voor zijn vertrek ook werd bedreigd en afgeperst.

In augustus 2021 bevond u zich in een auto met uw broer B. (...), uw broer A. (...) en zijn vriendin toen jullie werden onderschept door twee gewapende mannen met een camionette. Jullie werden ontvoerd en reden een lange tijd naar een onbekende plek. Toen ze op een gegeven moment stopten met rijden, zeiden ze dat uw vader hen moest betalen. Een van de gewapende mannen belde naar iemand en vervolgens lieten ze jullie uitstappen en reden ze weg. Jullie wandelden tot jullie licht zagen en klopten aan bij een huis waar jullie jullie vader konden bellen. Uw vader is jullie daar vervolgens komen ophalen.

De volgende ochtend had u door dat jullie geen auto's meer hadden en u gaat ervan uit dat uw vader deze als betaling aan de militairen had gegeven. Uw vader werd nadien opnieuw telefonisch bedreigd en er werd hem verteld dat ze alles over zijn kinderen wisten. Uw vader diende klacht in en gaf enkel handelswaar aan de afpersers. Ergens in 2021, na meermaals te zijn afgeperst en bedreigd, sloten uw ouders de beenhouwerij.

Eind 2021 verliet A. (...) Venezuela en rond diezelfde periode verhuisde uw broer B. (...) naar Chili. Uw drie broers bevinden zich momenteel allemaal in de Verenigde Staten van Amerika, waar ze in hun asielprocedure zitten.

U verliet Venezuela op 13 januari 2022 en vloog via de Dominicaanse Republiek naar de Verenigde Staten van Amerika. U verbleef daar ongeveer zes maanden bij uw nicht en tante in Michigan. Op 24 juni 2022 vloog u naar België en kwam u diezelfde dag aan. U diende op 22 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Uw ouders openden in 2024 een kleine pizzeria, maar nadien kwamen politieagenten hen bedreigen en waren ze genoodzaakt hun zaak te sluiten.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, een klacht, een psychologisch attest en twee verklaringen op eed.

In België begon u een relatie met J. D. T. C. (...) (OV (...)) en op heden zijn jullie verloofd. In 2021 kreeg J. D. (...) de vluchtelingenstatus toegekend als minderjarige op de bijlage van het verzoek van zijn moeder.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U legt een psy-atteest voor en verklaart zowel in Venezuela als in België (online) opgevolgd te zijn geweest door een psycholoog uit Colombia. U stelt dat uw psychologische toestand verbeterd is en dat u recent

gestopt bent met uw afspraken (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 20.03.2025 (verder NPO), p. 3). U verklaart gedurende zes maanden in therapie te zijn geweest (NPO, p. 3). Het psy-attest dat u voorlegt, dateert reeds van 30 augustus 2021 en werd opgesteld toen u in behandeling was in Venezuela (groene map, stuk 3). U verklaart twee à vier keer naar een psycholoog te zijn gegaan in Venezuela (NPO, p. 3). In dit attest kan men lezen dat u op emotioneel gebied angst- en depressiestoornissen vertoont en u kenmerken van rusteloosheid, slapeloosheid en overmatige stress vertoont (groene map, stuk 3). Dit attest bevat echter geen duidelijke diagnose en er wordt niet verwezen naar een objectief gevoerd medisch wetenschappelijk onderzoek waaruit een bepaalde psychische problematiek bij u kan worden afgeleid. U legt geen recenter medisch attest voor over de opvolging die u online in België ontving. Bovendien haalde u zelf geen bijzondere procedurele noden aan wanneer u daarover bevraagd werd (vragenlijst BPN DVZ, d.d. 15.02.2023).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat u de vragen begreep en betekenisvolle antwoorden hebt gegeven op de gestelde vragen. Uw advocaat gaf geen opmerkingen op het verloop van het gehoor en u verklaarde zelf dat u alle elementen in verband met uw problemen had vermeld, en u de PO en de gestelde vragen goed had begrepen (NPO, p. 25).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakte evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw handelingswijze niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo had u het initieel nagelaten om na uw aankomst in België internationale bescherming aan te vragen. Gevraagd waarom u drie maanden hebt gewacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, antwoordt u dat u en uw partner Juan een langeafstandsrelatie hadden, nog nooit hadden samengewoond en u eerst wilde zien of dat wel zou gaan (NPO, p. 15). Uw aanvankelijke motieven voor uw reis naar België wijzen bijgevolg niet op een vrees voor vervolging of op een risico op ernstige schade, integendeel. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij zich, indien zij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asiinstanties van het onthaalland. Dat u het aanvankelijk hebt nagelaten om in België bescherming te vragen, is een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming, en dit doet bijgevolg reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het bestaan van een vrees in vluchtelingrechtelijke zin ten opzichte van Venezuela. Ook dient opgemerkt dat u Venezuela verliet op 13 januari 2022 en u via de Dominicaanse Republiek naar de Verenigde Staten van Amerika (VS) vloog, waar u ongeveer zes maanden verbleef bij uw tante en nicht (NPO, p. 14-15). U stelt dat u eraan dacht om asiel aan te vragen in de VS, maar verklaart dat het een duur en moeilijk proces is (NPO, p. 15). U had echter meerdere familieleden die zich al in de VS bevonden, dat u besliste om er uiteindelijk geen asiel in te dienen, is onverenigbaar met uw verklaring om dringende nood te hebben aan bescherming.

U maakt niet aannemelijk een vrees bij terugkeer te hebben omdat uw ouders werden afgeperst door militairen aangezien uw kennis over de bedreigingen erg beperkt en tegenstrijdig is.

- Het is in eerste instantie opvallend dat uw kennis over essentiële zaken met betrekking tot de bedreigingen die uw vader ontving ondermaats is. Zo weet u niet hoe vaak de militairen geld hebben gevraagd, hoe vaak uw ouders de militairen hebben betaald, hoe vaak uw vader telefonisch werd bedreigd, met hoeveel ze de goederen en het geld kwamen ophalen, wanneer ze het geldbedrag verhoogden, waarom ze het geldbedrag verhoogden, wanneer uw vader hen voor het eerst betaalde of wanneer uw vader voor het eerst telefonisch werd bedreigd (NPO, p. 15, 18, 19 en 21). Er kan van u niet verwacht worden dat u alle details van de bedreigingen aan uw vader kan weergeven, toch kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u over meer gedetailleerde kennis beschikt in dit verband aangezien u jarenlang thuis hebt gewoond tussen andere familieleden en u stelt voor uw leven te vrezen omwille van deze gebeurtenissen. De vaststelling dat u amper kan uitweiden over de bedreigingen leidt er dan ook toe dat er moeilijk geloof kan worden gehecht aan de persoonlijke problemen die u daaraan koppelt.

- *Het is echter ook opvallend dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) meer details kon geven over debedreigingen die uw vader ontving. Zo verklaarde u op de DVZ dat de bedreigingen begin 2020 begonnen, de militairen om gratis eten vroegen en ze elke week langskwamen (Vragenlijst CGVS, d.d. 15.02.2023, punt 3.5). Ook stelde u toen dat ze in maart 2020 geld begonnen te eisen en ze dit elke maand kwamen vragen (ibid.). Dat u deze details op het CGVS niet meer vermeldt is dan ook opvallend. Gevraagd hoe het komt dat u op de DVZ meer duidelijkheid kon verschaffen over de incidenten, antwoordt u dit niet meer te weten (NPO, p. 24).*
- *U stelt dat uw vader hen voorstelde om te onderhandelen, maar weet niet hoe de militairen daarop reageerden(NPO, p. 19).*
- *U bent ook tegenstrijdig in uw verklaringen over wat de militairen eerst verwachtten van jullie. Zo verklaarde u op de DVZ dat de militairen eerst om gratis eten vroegen en ze elke week langskwamen. U stelt vervolgens dat ze naarmate de tijd vorderde om geld begonnen te vragen (Vragenlijst CGVS, d.d. 15.02.2023, punt 3.5). Echter, op het CGVS stelt u dat de militairen eerst om geld kwamen vragen (NPO, p. 18). Opnieuw gevraagd of geld het eerste was dat de militairen van jullie vroegen, antwoordt u dat ze geld vroegen en uw vader probeerde te onderhandelen om hen eten in plaats van geld te moeten geven (ibid.). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u niet meer te weten wat u verklaarde (NPO, p. 24).*
- *Voorts is het opmerkelijk dat de militairen telkens zo'n grote som geld verwachtten van jullie. Zo stelt u dat zein het begin 500 dollar vroegen, dan 1000 dollar en vervolgens 3000 à 4000 dollar (NPO, p. 15). Gevraagd of 500 dollar een groot bedrag was voor jullie, antwoordt u dat het toen wel duur was, maar dat het nu niet veel waard is (NPO, p. 19). Opgemerkt dat 500 à 1000 dollar een groot bedrag is en gevraagd waarom de militairen niet minder vroegen, stelt u dit niet te weten (NPO, p. 19). Gevraagd of het voor de afpersers niet interessanter zou kunnen zijn om een lager bedrag te vragen zodat ze dit over een langere periode kunnen innen, zegt u dit niet te weten, weet u niet wat zij interessant vinden en weet u enkel dat ze een grote hoeveelheid vroegen (NPO, p. 20).*
- *U verklaart dat uw ouders u pas op de hoogte brachten van alles op een later moment omdat u het moest wetenin het kader van uw asielaanvraag (NPO, p. 19). Het is echter opmerkelijk dat u geen antwoord kan bieden op de meeste vragen die u gesteld werden tijdens het interview. Het CGVS benadrukt dat van u kan worden verwacht dat u gedetailleerde verklaringen aflegt over uw vervolgingsfeiten en dat u ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van uw relaas waarvan u geen kennis heeft.*
- *U legt nog twee verklaringen onder eed neer van voormalige werknemers van uw ouders waarin ze verklaren datjullie slachtoffer werden van afpersing (zie groene map, stuk 4). Er dient opgemerkt dat deze verklaringen op eed uitsluitend gebaseerd zijn op hun eigen verklaringen en daardoor niet bewijskrachtig is. Bovendien werden deze brieven op 4 oktober 2022 opgesteld, een paar dagen na uw verzoek om internationale bescherming, waardoor deze documenten eerder gesolliciteerd overkomen en een zeer subjectief karakter hebben. Ook uw verklaringen over de klachten die uw vader neerlegde kunnen niet overtuigen.*
- *U verklaart dat de militairen midden 2020 jullie kwekerij overvielen en uw vader hierna een klacht indiende(NPO, p. 20-21). U legt hier echter geen bewijs van voor, omdat de politie – volgens uw verklaringen – niets opnam (NPO, p. 21). Er dient echter opgemerkt dat u op de DVZ verklaarde dat uw vader een politieagent belde om hem te vertellen wat er gebeurde en om hem te vragen wat hij moest doen (Vragenlijst CGVS, d.d. 15.02.2023, punt 3.5). Op het CGVS verklaarde u echter een aangifte te hebben ingediend (NPO, p. 20-21). Dat uw verklaringen verschillen over deze klacht kan dan ook niet overtuigen.*
- *Ook stelt u dat uw vader aangifte deed bij het openbaar ministerie nadat hij de naam van de generaal achterhaalde die hem bedreigde (NPO, p. 20). U weet echter niet hoe hij zijn naam achterhaalde en wanneer hij de klacht ging indienen (ibid.). Dat u niet meer weet wanneer uw vader deze klacht ging indienen is echter opmerkelijk aangezien u er een kopie van neerlegt, waar de datum van aangifte duidelijk op vermeld staat (groene map, stuk 2). Ook valt in de klacht te lezen dat uw vader verklaart dat de generaal zichzelf identificeerde tijdens het telefoongesprek (ibid.). Dat u bijgevolg verklaart niet te weten hoe uw vader de naam van zijn vervolger te weten kwam, is zeer merkwaardig. Gevraagd of er een onderzoek werd gevoerd naar aanleiding van deze klacht, zegt u dat u ervan uitgaat dat ze dat wel hebben gedaan en ze hem misschien hebben gesanctioneerd (NPO, p. 21). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u zich meer heeft geïnformeerd naar het verdere verloop van deze klacht, wat blijkt geeft van een desinteresse die niet in overeenstemming kan gebracht worden met uw beweerde vrees.*

Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan de bedreigingen die uw vader heeft ontvangen, kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan uw ontvoering. Daarnaast kunnen uw verklaringen over de ontvoering ook niet overtuigen.

- U kent de identiteit van uw ontvoerders niet (NPO, p. 21-22).*
- U verklaart dat ze de auto op een gegeven moment stopten en belden naar iemand, u weet echter niet naarwie ze belden en wat er gezegd werd tijdens dit gesprek (NPO, p. 22).*
- Ook lieten ze u zomaar vrij. Gevraagd waarom ze al die moeite deden om jullie te ontvoeren, om jullie uiteindelijk vrij te laten, zonder garantie dat ze gingen krijgen wat ze wilden, antwoordt u niet te weten wat ze denken en dus geen idee te hebben (NPO, p. 22).*
- Ook stelt u niet te weten of uw vader op de hoogte was van jullie ontvoering alvorens jullie hem belden (NPO, p. 22), hetgeen het nog opmerkelijker maakt dat de ontvoerders jullie zomaar zouden vrijlaten.*
- Ook bent u tegenstrijdig in uw verklaringen. Zo stelt u op de DVZ dat u van de ontvoerders naar uw papamoest bellen om hem te zeggen dat hij moest betalen (Vragenlijst CGVS, d.d. 15.02.2023, punt 3.5). Hiermee geconfronteerd, zegt u dat jullie hem niet moesten bellen, maar zeiden ze wel dat jullie het later aan jullie vader moesten zeggen (NPO, p. 24). Uw uitleg is hierbij geen verschuiving voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.*

Verder overtuigen uw verklaringen over de incidenten die plaatsvonden na uw ontvoering ook niet.

- U verklaart dat uw vader nog telefonisch bedreigd werd, maar weer niet hoe vaak ze belden (NPO, p. 22).*
- U weet niet hoe vaak uw ouders nog geld of goederen gaven aan de militairen (NPO, p. 22).*
- Ook weet u niet meer wanneer de bedreigingen van de militairen precies zijn gestopt (NPO, p. 23). Uw verklaringen over de gebeurtenissen die plaatsvonden na uw vertrek kunnen ook niet overtuigen.*
- U verklaart dat uw ouders, nadat ze een pizzeria openden, opnieuw werden bedreigd, maar ditmaal door politieagenten (NPO, p. 17 en 23). U weet echter niet wie exact hen bedreigde en hoeveel geld ze moesten geven (NPO, p. 23).*
- Daarnaast is het ook opmerkelijk dat uw ouders niet verhuisden naar een andere plek. U stelt dat uw ouders nog steeds in uw ouderlijk huis in Maracaibo wonen, huurinkomsten ontvangen en soms geld van uw broers en u krijgen (NPO, p. 6 en 11). Opgemerkt dat u verklaarde een afgelegen huisje te hebben in de bergen en gevraagd waarom uw ouders daar niet tijdelijk naar verhuizen, antwoordt u dat ze er aan gedacht hadden maar dat ze het geld niet hadden om de kwekerij terug operationeel te maken (NPO, p. 23-24).*
- Verder verklaart u dat ze momenteel niet meer bedreigd worden (NPO, p. 24).*

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uw paspoort houdt enkel verband met uw identiteit, maar toont geen vrees ingeval van terugkeer aan.

De klacht, het psychologisch attest en de twee verklaringen op eed werden hierboven reeds besproken.

Wat de internationale beschermingsstatus van uw verloofde J. D. T. C. (...) (OV (...)) betreft dient opgemerkt dat het loutere feit dat u verloofd bent met een begunstigde van internationale bescherming geen gevolg heeft voor uw verzoek om internationale bescherming en u niet automatisch recht geeft op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw relatie een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkelen hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden.

Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden problemen hebben gekend met de autoriteiten omwille van hun politiek profiel, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming. Zo verliet u Venezuela op legale wijze met uw paspoort enervaarde u geen bijzondere problemen bij het uitreizen op de luchthaven (NPO, p. 14).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel

in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 26 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20240926.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en oliepijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 26 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20240926.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. Het hoofdstedelijk gebied Caracas kent het meeste geweld en de meest gewelddadige

gemeentes bevinden zich in de staten Bolívar, Miranda, Yaracuy, Zulia en Carabobo. Ook de staten Miranda, La Guaira, Amazonas, Delta Amacuro en Aragua vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politioneel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Aragua en Guárico evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politioneel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), bepaalt als volgt: “*Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.*”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, en van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

3.2. Verzoekster onderbouwt haar middel als volgt:

“(…)

Verwerende partij stelt eerstens dat het gedrag van verzoekende partij niet wijst op een gegronde vrees omdat zij laattijdig een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij verklaarde duidelijk dat zij initieel over een visum beschikte voor een verblijf van drie maanden in België. In die periode verkeerde zij in een wettige verblijfssituatie en was er dus geen onmiddellijke noodzaak om meteen asiel aan te vragen: p. 15 CGVS

(...)

Deze uitleg dient begrepen te worden in het licht van het feit dat verzoekende partij haar leven in Venezuela abrupt had moeten verlaten, psychologisch herstellende was, en nu in een nieuw land en een nieuwe relatie terecht kwam. Dit duidt op een fragiele geestesgesteldheid in de eerste maanden na aankomst in België: p. 3 CGVS

(...)

Verder verwijst verwerende partij naar het feit dat verzoekende partij vóór haar aankomst in België zes maanden verbleef in de VS zonder daar asiel aan te vragen. Echter, verzoekende partij lichtte toe dat zij dit wel degelijk overwoog, maar dat de asielprocedure in de VS voor haar financieel en administratief ontoegankelijk was. Haar tante had nog 9000 dollar schulden aan haar advocaat omwille van een gelijkaardige procedure: p. 15 CGVS

(...)

p. 17 CGVS

(...)

Het is in die context volkomen logisch dat verzoekende partij haar kansen elders wilde inschatten, zeker nu zij via haar verloofde Juan te horen kreeg dat de Belgische procedure toegankelijker en sneller was.

II.1.2. Vervolgens meent verwerende partij dat de kennis van verzoekende partij over de bedreigingen ondermaats en tegenstrijdig is:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Dit argument miskent de structurele rol die verzoekende partij binnen het gezin innam, namelijk die van jongste dochter die door haar ouders opzettelijk afgeschermd werd van de ergste details. Verzoekende partij verklaarde expliciet en meermaals dat haar ouders niet wilden dat zij op de hoogte was van alles om haar te beschermen: p. 17 CGVS

(...)

p. 19 CGVS

(...)

Dit zijn geen ontwijkende of vage antwoorden, maar verklaringen die consistent zijn met het gedrag van ouders die hun kind in een bedreigende context psychologisch willen afschermen. In tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, heeft verzoekende partij wél inhoudelijke verklaringen afgelegd over de manier waarop de bedreigingen plaatsvonden, ook al kon zij bepaalde details zoals aantallen en precieze data niet exact reproduceren. Zo verklaarde zij: Dat haar vader na de derde of vierde bedreiging begon te onderhandelen (p. 18 CGVS)

(...)

Dat de bedreigingen zowel fysiek als telefonisch plaatsvonden en dat haar moeder de simkaart uit haar telefoon verwijderde omwille van de psychologische druk (p. 16 CGVS)

(...)

Dat de militairen met camions goederen kwamen ophalen (p. 18 CGVS):

(...)

Dat de bedragen begonnen bij \$500 à \$1000 en opliepen tot \$4000, volgens wat haar ouders haar vertelden (p. 19 CGVS):

(...)

Dat het proces van afpersing leidde tot het wegvallen van de zaak, wat ze concreet beschrijft (p. 17 CGVS)

(...)

Dat verzoekende partij geen exacte jaartallen, aantallen of bedragen kan geven, is volkomen begrijpelijk in het licht van haar bijrol in het familiale beheer en de emotionele impact van de gebeurtenissen. Bovendien verklaarde zij dat haar vader het contact bewust minimaliseerde na de klacht tegen generaal Márquez, wat samenvalt met de escalatie van dreig telefoons: pp. 20-21 CGVS

(...)

Over andere details heeft verzoekende partij eerlijk toegegeven dat zij zich die zaken niet meer herinnert, hetgeen niet hoeft te verbazen gelet op haar psychologische toestand.

II.1.3. Verwerende partij gaat als volgt verder:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verwerende partij wijst op het feit dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor bij de DVZ meer details gaf over de chronologie van de afpersingen en de frequentie van de bezoeken (bijv. "elke week om eten" en vanaf maart 2020 "maandelijks om geld"). Het verschil met het latere persoonlijk onderhoud bij het CGVS zou volgens verwerende partij wijzen op tegenstrijdigheid.

Verzoekende partij heeft tijdens het CGVS-gehoor echter eerlijk toegegeven dat zij zich de exacte formulering of volgorde van haar eerdere verklaringen niet meer herinnerde: p. 24 CGVS

(...)

Deze vorm van niet-weten is geloofwaardig en menselijk, zeker gezien de tijdspanne tussen het eerste gehoor en het CGVS-interview, de psychologische druk waaronder verzoekende partij stond, en het feit dat zij enkel secundair betrokken was bij de afpersingen (zie supra).

Wat essentieel blijft, en daarin is zij consistent, is dat er gedurende een lange periode sprake was van structurele afpersing door gewapende militairen met bedreigingen aan haar vader, dat die plaatsvonden fysiek en telefonisch en waarbij grote hoeveelheden vlees en andere goederen geëist werden. Zowel bij DVZ als bij CGVS verklaarde verzoekende partij aldus dat het ging om een systematische vorm van afpersing ("vacuna") die in Venezuela bekendstaat als een praktijk waarbij gewapende groeperingen of militairen bescherming aanbieden in ruil voor geld of goederen, onder bedreiging van repressie of diefstal.

II.1.4. Verder plaatst verwerende partij vraagtekens bij de grote som die werd geëist door de gewapende groepering:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verwerende partij beschouwt het als opmerkelijk dat militairen zulke grote bedragen vroegen — oplopend van \$500 tot \$4000 — en lijkt te suggereren dat dit onrealistisch of ongeloofwaardig is. Dit standpunt getuigt echter van een onvoldoende inzicht in de realiteit van de 'vacuna'-praktijk in Venezuela, waarbij gewapende actoren zoals militairen of criminele netwerken systematisch beschermingsextortie toepassen op (middel)grote ondernemingen. Zo verklaarde verzoekende partij dat haar ouders een goed draaiende beenhouwerij en meerdere kwekerijen hadden, met personeel en camions, en dat ze destijds effectief grote hoeveelheden vlees en geld in cash verwerkten: pp. 12-13 CGVS

(...)

Dat gewapende groepen net bij dergelijke bedrijven grote bedragen eisen, is logisch vanuit hun standpunt: zij richten zich op wie volgens hen het meeste winst oplevert. Verzoekende partij benadrukt bovendien: p. 20 CGVS

(...)

Het feit dat verzoekende partij geen economisch motief of afweging aan de kant van de afpersers kan uitleggen, maakt haar verklaring niet ongeloofwaardig. Zij geeft aan wat zij feitelijk wist, zonder te speculeren. Verder legde verzoekende partij uit dat haar ouders haar pas op latere leeftijd en in functie van de asielpcedure met bepaalde details in contact brachten: p. 19 CGVS

(...)

Zij wist dat er dreiging was, dat haar broers vluchtten, dat hun zaak werd afgebroken, dat ze ontvoerd werd, en dat haar ouders haar dringend het land uit wilden. Maar verzoekende partij was geen medeigenaar, geen onderhandelaar, en had dus logischerwijs geen toegang tot de volledige financiële context.

Verwerende partij stelt dat zij zich "ernstig had moeten informeren" over de essentiële elementen. Dit legt een onredelijke inspanningsplicht op aan een jonge vrouw die haar land halsoverkop moest verlaten, bij aankomst psychologisch begeleiding kreeg en door haar ouders bewust werd afgeschermd van de kerninformatie over de afpersingen.

Tijdens het persoonlijk onderhoud legde verzoekende partij gedetailleerde en consequente verklaringen af over de aard, het verloop en de gevolgen van de afpersing. Zij gaf ook toe dat ze sommige zaken niet wist of zich niet herinnerde.

Wat betreft de twee verklaringen op eed van voormalige werknemers van de familie, stelt verwerende partij dat ze "niet bewijskrachtig" zouden zijn omdat ze slechts op eigen verklaringen zijn gebaseerd en kort na de asielaanvraag dateren. Echter, deze verklaringen zijn op 4 oktober 2022 opgesteld en dus minder dan twee weken na de asielaanvraag op 22 september 2022. Dit wijst juist op proactieve medewerking van haar sociaal netwerk. De betrokkenen bevestigden het bestaan van structurele afpersing door gewapende actoren ten aanzien van de onderneming, hetgeen de kern van haar relaas bevestigt. De timing maakt ze niet verdacht, maar eerder functioneel binnen een net gestarte procedure.

II.1.5. Verwerende partij meent dat de verklaringen van verzoekende partij over de klachten die haar vader neerlegde, niet kunnen overtuigen:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verwerende partij lijkt beide klachtensituaties ten onrechte als één geheel te beschouwen, terwijl verzoekende partij in haar gehoor duidelijk een onderscheid maakt tussen twee feiten. Het eerste incident is dat de vader telefonisch contact opnam met een politieagent om te melden wat er gebeurd was: p. 15 CGVS

(...)

En p. 21 CGVS

(...)

Dit stemt volledig overeen met wat zij eerder verklaarde bij DVZ, namelijk dat haar vader telefonisch een agent contacteerde om te vragen wat hij moest doen:

CGVS vragenlijst, punt 3.5

(...)

Er is hier dus geen sprake van tegenstrijdigheid, maar van een consistente weergave van een informele melding die zonder gevolg bleef.

De tweede situatie betreft de formele klacht bij het openbaar ministerie tegen generaal Márquez in januari 2021: Verzoekende partij verklaarde dat haar vader nadien, toen hij een naam kon koppelen aan een van de bedreigers, een officiële klacht neerlegde:

p. 16 GVS

(...)

p. 20 CGVS

(...)

Deze formele klacht werd bovendien neergelegd als bewijsstuk en bevat een identificatie van de generaal. Verzoekende partij verklaarde hierbij transparant dat zij niet weet hoe of wanneer haar vader precies die naam te weten kwam.

Dat verzoekende partij zich bepaalde elementen van de klacht niet meer herinnert, is te wijten aan het tijdsverloop. Zij was zich er bovendien niet van bewust dat zij de volledige inhoud en data van de klacht uit het hoofd moest kennen, en ging ervan uit dat het neerleggen van het bewijsstuk volstond.

II.1.6. Verwerende partij hecht evenmin geloof aan de ontvoering van verzoekende partij:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij volgt het argument van verwerende partij niet. Verzoekende partij gaf immers een gedetailleerde, spontane en consistent volgehouden beschrijving van deze ontvoering:

p. 16 CGVS

(...)

Wat betreft de identiteit van de ontvoerders, verklaarde verzoekende partij expliciet dat de ontvoerders bivakmutsen droegen en dat zij hen niet konden identificeren:

p. 22 CGVS

(...)

Zij stelde ook dat de mannen met hen in de camionette zaten, maar op een bepaald moment uitstapten om te bellen, waardoor zij niet kon horen met wie ze belden of wat er gezegd werd. Dat verzoekende partij dus niet weet naar wie werd gebeld is geen ongeloofwaardige omissie, maar een logisch gevolg van de feitelijke omstandigheden van de ontvoering.

Wat zij wél beschrijft, is dat één van hen een telefoongesprek voerde en vervolgens een signaal gaf, waarna ze uit de wagen moesten stappen en werden vrijgelaten.

Aangaande de vrijlating, vindt verwerende partij het ongeloofwaardig dat de ontvoerders zoveel moeite deden om verzoekende partij en haar broers mee te nemen, zonder garantie op betaling. Verzoekende partij weet niet waarom haar broers en zij werden vrijgelaten. Met dit antwoord speculeert zij dus niet, maar blijft bij wat zij feitelijk weet. De meest voor de hand liggende verklaring die zij impliciet wél aanreikte, is dat de ontvoerders haar vader telefonisch contacteerden, dat hij onderhandelde of toezegde, waarna zij werd vrijgelaten. Haar broers belden hun vader pas nadien op met een geleende telefoon, maar:

p. 16 CGVS

(...)

Verzoekende partij verklaarde dus niet dat zij hem moesten bellen namens de ontvoerders, maar dat de ontvoerders zelf contact opnamen met de vader, en dat zij later zelf belden met een geleende telefoon om opgehaald te worden:

p. 24 CGVS

(...)

Verzoekende partij zegt dat zij niet weet of haar vader al op de hoogte was van de ontvoering op het moment dat zij hem belden. Dit is niet zo opmerkelijk als verwerende partij poogt voor te houden en is een gevolg van het feit dat verzoekende partij en haar broers onderweg waren in aparte wagens, hun telefoons door de ontvoerders werden afgenomen en zij zelf pas nadien contact konden opnemen met hun vader. Deze omstandigheden het perfect verklaarbaar dat verzoekende partij niet weet wat haar vader op dat moment wist.

II.1.7. Tot slot argumenteert verwerende partij:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Over de frequentie van de bedreigingen na de ontvoering van verzoekende partij, merkt verzoekende partij op dat zij in die periode in de VS of reeds in België was, en dus fysiek en communicatief op afstand van het dagelijks beheer. In dergelijke context is het niet realistisch te eisen dat zij exacte aantallen, bedragen of tijdstippen kent van de afpersingen na haar vertrek.

Hoewel verzoekende partij niet weet wie exact de politieagenten waren die haar ouders in de nieuwe pizzeria bedreigde, heeft zij wel een duidelijke context geschetst:

p. 23 CGVS

(...)

Deze verklaringen zijn niet tegenstrijdig, maar realistisch: in een klimaat van alomtegenwoordige corruptie en afpersing door diverse gewapende actoren (waaronder ook politie), hoeft het niet te verbazen dat slachtoffers niet precies weten wie hen bedreigt. De ouders kozen er bovendien snel voor om de zaak te sluiten en het pand te verhuren wat precies bevestigt dat zij de dreiging ernstig namen.

Ook vindt verwerende partij het opmerkelijk dat de ouders van verzoekende partij in Maracaibo bleven wonen, ondanks eerdere dreiging en het bestaan van een eigendom in de bergen (kwekerij in Mérida).

Echter, de ouders beschikken over veel gronden en willen niet zomaar alles wat zij hebben opgebouwd, achterlaten. Bovendien is de eigendom in de bergen waarnaar verwerende partij verwijst niet een tweede woonhuis, maar een vervallen productieboerderij van meerdere hectaren die economisch volledig lam ligt:

p. 24 CGVS

(...)

Dit lijkt verwerende partij niet te begrijpen door haar gebrek aan inlevingsvermogen. Verwerende partij miskent dan ook dat herlocatie in Venezuela vaak onveilig of onhaalbaar is, en dat ouderen met beperkte middelen, zonder zekerheid of netwerk elders, niet zomaar kunnen verhuizen.

II.1.8. Ook motiveert verwerende partij als volgt over het risico bij terugkeer om vastgehouden te worden:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek. Zij negeert de relevante passages van haar eigen COI Focus rapport en stelt dat niet alle terugkeerders worden vastgehouden. Echter, het eigen rapport laat hierover het volgende gelden: p. 10 COI Focus

(...)

De situatie voor terugkerende Venezolanen na een asielprocedure blijft echter complex en zorgelijk in 2024. De Venezolaanse autoriteiten hanteren vaak een wantrouwende houding ten aanzien van personen die het land hebben verlaten, met name wanneer zij asiel hebben aangevraagd in het buitenland. Dit des te meer omdat verzoekende partij in België ook deelneemt aan manifestaties tegen het Venezolaanse regime. Dit wantrouwen wordt gevoed door beschuldigingen dat deze individuen "landverraders" of "tegenstanders van het regime" zouden zijn. In de praktijk vergroot dit het risico dat terugkerende Venezolanen worden vastgehouden, ondervraagd of op andere manieren lastiggevallen door de autoriteiten, zoals:

- 1. Arbitrale Detentie: Er zijn meldingen van Venezolanen die bij terugkeer zonder duidelijke aanklacht worden vastgehouden.*
- 2. Politieke Repressie: Personen die terugkeren na asielaanvragen kunnen worden verdacht van anti-regeringsactiviteiten, vooral als zij publiekelijk kritiek hebben geuit.*
- 3. Schendingen van Mensenrechten: Rapporten wijzen op slechte omstandigheden in detentiecentra en een gebrek aan rechtsbescherming.*

Zie rapport Amnesty International:

"(...)"

Het centrale punt is dat een afgewezen asielprocedure bij terugkeer in Venezuela een politiek beladen element kan toevoegen, dat vermoedens wekt bij de autoriteiten. Bij een terugkeer na een asielprocedure is het zo dat wanneer iemand asiel aanvraagt in een ander land, dit vaak een expliciete of impliciete kritiek op het regime impliceert. Dit kan door de Venezolaanse autoriteiten worden gezien als een teken van oppositie, wat leidt tot een verhoogd risico op negatieve gevolgen bij terugkeer.

II.1.9. Het is bovendien niet ernstig te stellen dat de veiligheids situatie in Venezuela voldoende stabiel zou zijn en dat verzoekende partij niet eens – minstens – in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Het is frappant dat verwerende partij stelt dat verzoekende partijen kunnen terugkeren naar Venezuela na hetgeen zij zélf uiteenzetten aangaande de situatie aldaar en erkennen dat de situatie in Venezuela ernstig is.

Sterker nog, de georganiseerde misdaad in Venezuela is toegenomen. Vooral 'Mega Bands' (megabendes), zwaarbewapende, sterk georganiseerde bendes met minstens 50 leden, zijn steeds vaker betrokken bij drugshandel, afpersing, ontvoeringen en huurmoorden. Het geweld is in die mate toegenomen dat ACLED na evaluatie concludeerde dat het geweld door bendes als politiek geweld dient beschouwd te worden:

"(...)"

Het bendegeweld is op een zodanig niveau dat iedereen er slachtoffer van kan zijn.

II.1.10. Het COI rapport van november waarnaar verwerende partij zelf verwijst, stelt vast dat in de afgelopen drie jaar criminele activiteiten die in voorgaande jaren waren afgenomen, zoals beroving, ontvoering en afpersing, toenamen:

"(...)"

II.1.11. Sinds de laatste verkiezingen op 28 juli 2024 is de situatie in Venezuela bovendien volledig ontspoord. Op wikipedia staat een mooie samenvatting onder de titel "2024 Venezuelan Protests"

Deze vermeldt onder meer:

(...)

De thans bestreden beslissing stelt hier niets over, gezien dit nieuws te recent is. Nochtans is een update van de veiligheidssituatie in het licht van de Venezolaanse verkiezingen en de daaropvolgende overheidsrepressie absoluut noodzakelijk!

II.1.12. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidbeginsel.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook

in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”

3.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

4. Beoordeling van het beroep

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de vaststellingen of motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft ze niet de minste toelichting over de wijze waarop ze dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op volgende verzoeken om internationale bescherming, geschonden zou kunnen zijn door de bestreden beslissing, die genomen werd naar aanleiding van een eerste verzoek om internationale bescherming.

Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

4.3. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “*De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.*”

4.3.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U legt een psy-attest voor en verklaart zowel in Venezuela als in België (online) opgevolgd te zijn geweest door een psycholoog uit Colombia. U stelt dat uw psychologische toestand verbeterd is en dat u recent gestopt bent met uw afspraken (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 20.03.2025 (verder NPO), p. 3). U verklaart gedurende zes maanden in therapie te zijn geweest (NPO, p. 3). Het psy-attest dat u voorlegt, dateert reeds van 30 augustus 2021 en werd opgesteld toen u in behandeling was in Venezuela (groene

map, stuk 3). U verklaart twee à vier keer naar een psycholoog te zijn gegaan in Venezuela (NPO, p. 3). In dit attest kan men lezen dat u op emotioneel gebied angst- en depressiestoornissen vertoont en u kenmerken van rusteloosheid, slapeloosheid en overmatige stress vertoont (groene map, stuk 3). Dit attest bevat echter geen duidelijke diagnose en er wordt niet verwezen naar een objectief gevoerd medisch wetenschappelijk onderzoek waaruit een bepaalde psychische problematiek bij u kan worden afgeleid. U legt geen recentere medisch attest voor over de opvolging die u online in België ontving. Bovendien haalde u zelf geen bijzondere procedurele noden aan wanneer u daarover bevroegd werd (vragenlijst BPN DVZ, d.d. 15.02.2023).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat u de vragen begreep en betekenisvolle antwoorden hebt gegeven op de gestelde vragen. Uw advocaat gaf geen opmerkingen op het verloop van het gehoor en u verklaarde zelf dat u alle elementen in verband met uw problemen had vermeld, en u de PO en de gestelde vragen goed had begrepen (NPO, p. 25).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Deze motieven worden door verzoekster op geen enkele wijze betwist.

4.3.3. Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Verzoekster verklaart niet terug te kunnen keren naar haar land van herkomst, Venezuela, omwille van de afpersing en bedreigingen waarvan haar familie het slachtoffer werd. Verzoekster stelt dat haar ouders een beenhouwerij uitbaatten en dat militairen in 2019 haar vader begonnen af te persen door geld en goederen te eisen. Midden 2020 zouden militairen de viskwekerij van haar ouders hebben overvallen, waarbij goederen werden meegenomen en geëist werd dat haar vader hen zou betalen. In augustus 2021 werd verzoekster samen met twee van haar broers en de vriendin van één van hen ontvoerd door gewapende mannen. Zij werden naar een onbekende locatie gebracht en dezelfde dag vrijgelaten. Verzoekster vermoedt dat haar vader voertuigen heeft afgestaan om hun vrijlating te bekomen. Omwille van de aanhoudende afpersingen en bedreigingen beslisten haar ouders in 2021 om de beenhouwerij te sluiten.

Verzoekster stelt dat zij Venezuela op 13 januari 2022 heeft verlaten, via de Dominicaanse Republiek naar de Verenigde Staten reisde, daar ongeveer zes maanden verbleef en vervolgens naar België kwam, waar zij op 22 september 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. In 2024 zouden haar ouders opnieuw een kleine pizzeria hebben geopend, maar ook daar zouden zij bedreigd zijn geweest door politieagenten, waarna zij de zaak sloten. Haar drie broers zouden zich thans in de Verenigde Staten bevinden.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest verzoekster opnieuw problemen omwille van de eerdere afpersing van haar familie en haar ontvoering.

4.4.2. De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekster er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Te dezen motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde vrees voor vervolging omdat (i) verzoeksters houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met haar beweerde dringende nood aan internationale bescherming, nu zij na haar aankomst in België op 24 juni 2022 nog drie maanden wachtte alvorens op 22 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in te dienen, en zij bovendien voorafgaandelijk ongeveer zes maanden in de Verenigde Staten verbleef zonder er asiel aan te vragen; (ii) verzoeksters kennis over de vermeende afpersing van haar ouders door de militairen sinds 2019, beperkt is, daar zij onder meer niet weet hoe vaak haar vader werd bedreigd of hoe vaak de militairen geld eisten, wanneer de eerste betalingen gebeurden, hoe vaak haar vader heeft betaald, hoe vaak en met hoeveel personen de militairen langskwamen, wanneer het geëiste bedrag werd verhoogd en om welke reden, terwijl van haar, gelet op haar samenwoning met haar ouders en haar gestelde vrees, redelijkerwijze meer concrete en coherente verklaringen mochten worden verwacht, te meer verzoekster verklaarde dat haar ouders haar op de hoogte brachten omdat zij een verzoek om internationale bescherming in zou indienen; (iii) verzoekster bij de DVZ opvallend meer concrete en gedetailleerde verklaringen aflegde over de vermeende afpersing dan tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS; (iv) zij bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het verloop van de afpersing en zij, hiermee geconfronteerd, enkel kon antwoorden dat zij niet meer wist wat zij bij de DVZ had verklaard; (v) de twee verklaringen onder eed van de voormalige werknemers van haar ouders, opgesteld kort na haar verzoek om internationale bescherming, een gesolliciteerd en subjectief karakter hebben; (vi) haar verklaringen over de door haar vader ondernomen stappen bij de autoriteiten

tegenstrijdig en weinig coherent zijn, nu (a) zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar vader na de overval op de viskwekerij telefonisch contact had opgenomen met de politie, terwijl zij op het CGVS stelde dat haar vader een formele klacht had neergelegd, (b) zij tevens melding maakt van een klacht bij het Openbaar Ministerie, doch niet kan preciseren wanneer deze klacht werd ingediend, noch kan verduidelijken hoe haar vader de naam van de betrokken generaal te weten kwam, terwijl deze informatie voorkomt in de door haar neergelegde kopie van de klacht, en (c) zij zich bovendien niet heeft geïnformeerd naar het verdere verloop van het onderzoek, hetgeen moeilijk te rijmen valt met de ernst van de door haar voorgehouden feiten en haar beweerde vrees. (vii) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde afpersingen, evenmin geloof kan worden gehecht aan de daarmee verbonden ontvoering van verzoekster en haar broers in augustus 2021, waarbij bijkomend wordt vastgesteld dat verzoeksters verklaringen over haar ontvoering niet overtuigen; (viii) haar verklaringen over de gebeurtenissen na haar ontvoering vaag en weinig concreet blijven, evenals haar verklaringen over de latere bedreigingen van haar ouders door politieagenten na de opening van hun pizzeria, waarbij zij niet kan preciseren wie hen bedreigde of welke bedragen werden geëist; (ix) de ouders van verzoekster bovendien nog steeds in dezelfde woning in Maracaibo verblijven, dit ondanks het feit dat zij over een afgelegen huis in de bergen beschikken, en volgens haar verklaringen op het ogenblik van het gehoor niet meer worden bedreigd, hetgeen de ernst en actualiteit van de aangevoerde vrees verder relativeert; (x) de door verzoekster neergelegde documenten niet van aard zijn om de appreciatie van haar asielrelaas te wijzigen, nu deze ofwel enkel haar identiteit betreffen, ofwel geen objectieve en verifieerbare elementen bevatten die haar relaas ondersteunen; en (xi) uit de beschikbare landeninformatie niet kan blijken dat iedere terugkerende Venezolaan louter omwille van zijn verblijf in het buitenland of het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt vervolgd te worden, en uit verzoeksters verklaringen niet kan blijken dat zij bij terugkeer in de negatieve aandacht van de autoriteiten zou komen te staan, te meer zij Venezuela op legale wijze verlaten heeft en hierbij geen problemen ondervond.

Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijft. Zij blijft immers in wezen steken in het louter volharden in de geloofwaardigheid van haar relaas en vrees, het herhalen van haar verklaringen en het zonder meer tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de terechte bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkracht en haar beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

4.4.3. Waar verzoekster het laattijdig indienen van haar verzoek in België tracht te rechtvaardigen door te verwijzen naar haar wettig verblijf op basis van een visum voor drie maanden, wijst de Raad erop dat van een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, redelijkerwijs kan en mag verwacht worden dat zij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Er kan niet worden ingezien waarom verzoekster, die een vrees voor vervolging stelt te koesteren, geen noodzaak zag om meteen asiel aan te vragen omdat zij over een visum beschikte dat haar toeliet op het Belgisch grondgebied te verblijven. Verzoekster wist immers dat haar verblijf in België gelimiteerd was tot de geldigheidsduur van haar visum en dat zij dus op een gegeven moment diende terug te keren naar Venezuela. Dat zij desalniettemin drie maanden wachtte om een verzoek om bescherming in te dienen is een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door haar geschetste problemen en nood aan internationale bescherming.

Voor zover verzoekster verwijst naar een psychologisch herstel en een fragiele geestestoestand na haar aankomst in België, stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat enig recent medisch attest voor te leggen waaruit kan blijken dat zij omwille van geestelijke gezondheidstoestand verhinderd zou zijn geweest om tijdig een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Het voorgelegde attest van 30 augustus 2021 waarnaar verzoekster verwijst heeft immers betrekking op een periode die ruim voorafgaat aan haar aankomst in België en kan bijgevolg niet aantonen dat zij zich in de maanden na haar aankomst in een zodanige psychische toestand bevond dat zij niet in staat was zich tot de asielinstanties te wenden. Voorts wijst de commissaris-generaal er terecht op dat dit attest geen duidelijke diagnose bevat en niet verwijst naar een objectief medisch-wetenschappelijk onderzoek waaruit een concrete psychische problematiek kan worden afgeleid. Verzoekster legt evenmin een medisch attest neer dat haar bewering dat zij in België online opgevolgd wordt door een psycholoog in Colombia kan staven. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat zij, wanneer hiernaar werd gevraagd, geen bijzondere procedurele noden kenbaar heeft gemaakt (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst bijzondere procedurele noden, d.d. 15 februari 2023). Bij gebrek aan objectieve en actuele medische stukken kunnen verzoeksters verklaringen over haar psychologisch herstel en haar fragiele geestestoestand na aankomst in België niet als afdoende rechtvaardiging voor de laattijdige indiening van haar verzoek worden aanvaard.

Wat betreft haar verblijf van zes maanden in de Verenigde Staten vóór haar komst naar België, stelt verzoekster dat zij weliswaar asiel overwoog, maar dat de procedure financieel en administratief ontoegankelijk was. De Raad merkt evenwel op dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar drie broers thans in de Verenigde Staten verblijven en dat haar oudste broer G. (...) er een asielaanvraag heeft ingediend (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 20 maart 2025 (hierna: NPO CGVS), p. 8 -9), zodat niet kan worden ingezien waarom zij, indien zij daadwerkelijk een dringende nood aan bescherming had, geen gebruik had kunnen maken van de mogelijkheid om in dat land bescherming te vragen, te meer daar zij er over een familiaal netwerk beschikte (NPO CGVS, p. 14-15). Dat de asielprocedure er lang zou duren kan op zich niet verantwoordend dat verzoekster naliet er bescherming te zoeken. De aangehaalde financiële moeilijkheden worden bovendien niet gestaafd door objectieve elementen.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad de commissaris-generaal bij daar waar zij stelt dat oordelen dat verzoeksters gedrag onverenigbaar is met het bestaan van een nood aan internationale bescherming, en afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar geschetste problemen in Venezuela.

4.4.4. Het betoog in het verzoekschrift dat verzoekster als jongste dochter door haar ouders werd afgeschermd omdat zij haar wilden beschermen, kan haar gebrekkige kennis aangaande de afpersingen waarvan haar familie het slachtoffer was niet verschonen. De Raad wijst erop dat deze afpersing de essentie van verzoeksters vluchtrelaas uitmaakt en de aanleiding heeft gevormd voor haar vertrek uit haar land van herkomst, zodat van haar hierover dan ook volledige en gedetailleerde verklaringen kunnen worden verwacht, temeer blijkt dat zij zich hierover tot op heden kan informeren bij haar ouders, met wie zij elke dag contact heeft (NPO CGVS, p. 7). Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, wordt van verzoekster niet verwacht dat zij op de hoogte is van alle details met betrekking tot de bedreigingen die haar vader ontving, doch wel dat zij kan antwoorden op een aantal elementaire vragen, zoals hoe vaak de militairen geld hebben gevraagd, hoe vaak haar ouders hen hebben betaald, het aantal militairen betrokken bij het ophalen van goederen en geld, de frequentie van de telefonische bedreigingen, alsook de timing en de reden van de verhoging van de gevraagde bedragen en het ogenblik van de eerste betaling en de eerste telefonische bedreiging. Dit klemt des te meer nu verzoekster betrokken was in het familiebedrijf, zij tot aan haar vertrek uit Venezuela bij haar ouders inwoonde, en tevens verklaarde dat haar ouders haar wel degelijk hebben ingelicht juist omdat zij een verzoek om internationale bescherming zou indienen (NPO CGVS, p. 11-13 en p. 19.). Dat geen onredelijke kennis van verzoekster wordt verwacht, blijkt overigens uit haar verklaringen bij de DVZ, waar zij wel in staat was om concrete en chronologische details te verschaffen omtrent de frequentie waarmee de militairen langskwamen, wanneer zij geld begonnen te eisen en hoe regelmatig ze dit geld kwamen ophalen. De vaststelling dat verzoekster hieromtrent geen duidelijke en consistente antwoorden kon geven, terwijl zij stelt dat deze afpersingen ertoe hebben geleid dat zij en haar broers in augustus 2021 werden ontvoerd en uiteindelijk de ingrijpende beslissing namen om hun land van herkomst te verlaten, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees voor vervolging. Het algemene betoog dat dit verschil in haar verklaringen te wijten is aan het tijdsverloop tussen haar gehoor bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud op het CGVS, en dat verzoekster zich "*de exacte formulering of volgorde van haar eerdere verklaringen*" niet meer herinnert en dit ook zo heeft toegegeven tijdens haar persoonlijk onderhoud, is niet afdoende ter verklaring of verschoning van haar vage en uiteenlopende verklaringen. Het louter benadrukken dat verzoekster omtrent bepaalde elementen wel antwoorden heeft verschaft, doet evenmin afbreuk aan de hierboven gedane vaststellingen noch aan de motieven in de bestreden beslissing.

Daarbij komt dat verzoekster evenmin overtuigende verklaringen heeft afgelegd over de incidenten die zich na haar ontvoering zouden hebben voorgedaan. Zij verklaarde dat haar vader nog telefonisch werd bedreigd, doch kon niet preciseren hoe vaak deze bedreigingen plaatsvonden. Evenmin wist zij hoe vaak haar ouders na de ontvoering nog geld of goederen aan de militairen zouden hebben gegeven, noch wanneer deze bedreigingen precies zouden zijn gestopt (NPO CGVS, p. 22-23). Het betoog in het verzoekschrift dat zij zich op dat ogenblik in de Verenigde Staten dan wel reeds in België bevond en dus fysiek en communicatief op afstand stond van het dagelijks gebeuren, kan deze onwetendheid niet verschonen. Zoals reeds hoger werd vastgesteld, onderhoudt verzoekster dagelijks contact met haar ouders en werd zij door hen uitdrukkelijk ingelicht met het oog op haar verzoek om internationale bescherming. In die omstandigheden kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij minstens enige duiding kan geven bij de verdere evolutie van de beweerde bedreigingen, temeer nu deze afpersingen en bedreigingen de kern van haar vluchtrelaas betreffen.

Van verzoekster mag daarnaast worden verwacht dat zij de inhoud van de door haar voorgelegde documenten kent. Het betoog dat zij er zich "*niet van bewust (was) dat zij de volledige inhoud van de klacht uit het hoofd moest kennen en (zij) ervan uit(ging) dat het neerleggen van het bewijsstuk volstond*" kan verzoeksters onwetendheid bezwaarlijk vergoelijken. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om documenten neer te leggen ter staving van het asielrelaas zonder kennis te hebben van de inhoud ervan. Verzoeksters onwetendheid omtrent de datum waarop haar vader een klacht heeft ingediend, de wijze

waarop haar vader achterhaalde dat een zekere generaal-majoor Garcia Duque , en niet generaal Márquez zoals thans in het verzoekschrift wordt gesteld, betrokken was bij de afpersingen - terwijl deze informatie eenvoudigweg terug te vinden is in de kopie van de klacht die verzoekster heeft neergelegd - , alsook het feit dat verzoekster zich niet geïnformeerd heeft over de verdere afhandeling van deze klacht, wijst op een manifest gebrek aan interesse in de door haar voorgelegde stukken, hetgeen niet in overeenstemming te brengen valt met de ernst van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging. Verzoeksters gebrekkige verklaringen omtrent de door haar neergelegde stukken maken dan ook dat hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden verleend.

Dient bovendien vastgesteld te worden dat de kopie van de klacht louter aantoonde dat verzoeksters vader een klacht heeft ingediend tegen een generaal-majoor Garcia Duque. Deze klacht geeft louter de verklaringen van verzoeksters vader weer. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de hierin beschreven feiten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan. Verzoekster brengt geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klacht of het resultaat ervan noch enige andere informatie over de verdere opvolging ervan. Aldus blijkt niet dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Op zich volstaat deze klacht dan ook niet teneinde de door de verzoekster aangehaalde vluchtmotieven concreet aannemelijk te achten

Aangezien verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar ouders werden afgeperst door militairen, maakt zij evenmin aannemelijk dat zij en haar broers door deze militairen ontvoerd werden teneinde haar vader te dwingen te betalen.

Het motief in de bestreden beslissing inzake de bedragen die de militairen eisten en verzoeksters weinig overtuigende verklaringen over haar ontvoering, acht de Raad overtoellig. Verzoeksters kritiek op deze motieven kan niet tot een ander besluit leiden en is bijgevolg niet dienstig.

Met betrekking tot de argumentatie dat haar ouders in Maracaibo bleven wonen ondanks de eerdere bedreigingen en het voorhanden zijn van een eigendom in de bergen, merkt verzoekster nog op dat haar ouders niet zomaar alles wat zij opgebouwd hadden wilden achterlaten en dat het tweede woonhuis een vervallen boerderij is gelegen aan een kwekerij die niet meer operationeel is. Zij vervolgt dat de commissaris-generaal blijkt geeft van een gebrek aan inlevingsvermogen, daar herlocatie in Venezuela vaak onveilig en onbetaalbaar is, en dat ouderen met beperkte middelen, zonder zekerheid of netwerk elders niet zomaar kunnen verhuizen. De Raad merkt op dat verzoekster zich met deze argumentatie in wezen beperkt tot het opwerpen van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, waarmee zij er evenwel niet in slaagt afbreuk te doen aan de pertinente overweging dat de houding en het gedrag van haar ouders — met name het feit dat zij woonachtig blijven op hetzelfde adres in Maracaibo, terwijl zij over een tweede woning in de bergen beschikken — niet in overeenstemming te brengen valt met de door verzoekster voorgehouden ernst van de bedreigingen. Dit klemt des te meer nu uit haar verklaringen blijkt dat haar ouders nog steeds huurinkomsten ontvangen en financiële ondersteuning krijgen van hun kinderen, zodat niet aannemelijk wordt gemaakt dat een tijdelijke verplaatsing naar de andere woning financieel onmogelijk zou zijn (geweest).

Wat betreft de door verzoekster aangehaalde bedreigingen door politieagenten na de opening van een pizzeria door haar ouders, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster haar bewering dat haar ouders een pizzeria zouden hebben geopend niet staaft middels enig begin van bewijs. Voorts blijkt uit haar eigen verklaringen dat deze pizzeria inmiddels werd gesloten en dat haar ouders geen verdere bedreigingen meer hebben ontvangen. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat de beweerde problemen in verband met de pizzeria van haar ouders in haar hoofde aanleiding geven tot een actuele en gegronde vrees voor vervolging.

4.4.5. Verzoekster betoogt voorts, aangaande het risico om bij terugkeer naar Venezuela te worden vastgehouden, dat de autoriteiten wantrouwig zijn ten aanzien van personen die het land hebben verlaten, met name wanneer zij asiel hebben aangevraagd in het buitenland en wijst hierbij op arbitraire detentie, politieke repressie en schendingen van mensenrechten. Uit de COI Focus "*Venezuela: houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie*" van 13 mei 2024, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn of haar verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad betwist niet dat uit deze informatie blijkt dat verzoekster bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle, maar stelt dat uit deze informatie verder blijkt dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd, laat staan dat Venezolanen die vanuit het buitenland terugkeren systematisch als landverraders worden beschouwd en vervolgd. Het loutere feit dat terugkerende

afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijk worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Personen waarvan kan worden vermoed dat zij bij terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Gelet op het voorgaande, toont verzoekster niet aan dergelijk profiel te hebben.

Waar zij in het verzoekschrift stelt dat zij in België zou deelnemen aan manifestaties tegen het Venezolaanse regime, dient de Raad vast te stellen dat deze bewering geen steun vindt in haar verklaringen afgelegd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster heeft hieromtrent geen verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS, en legt thans evenmin enig begin van bewijs voor ter staving van deze bewering.

Verzoeksters niet onderbouwde beweringen in het verzoekschrift volstaan dan ook niet om aan te tonen dat zij door haar activiteiten in België in de negatieve belangstelling van de Venezolaanse autoriteiten zou zijn gekomen of bij terugkeer als tegenstander van het regime zou worden beschouwd. Bij gebrek aan concrete en verifieerbare elementen kan niet worden aangenomen dat verzoekster een verhoogd risicoprofiel heeft in de zin zoals hoger uiteengezet.

4.4.6. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook in het licht van de algemene situatie in Venezuela, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat ze in Venezuela beschouwd zou worden als een landverraadster en zij dan wel haar dochter omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koesteren, noch dat zij bij terugkeer naar Venezuela geen werk zou kunnen vinden zolang het huidige regime aan de macht is.

4.4.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

4.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde persoonlijke motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij of haar dochter daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming omdat zij in Venezuela als een landverraadster beschouwd zou worden.

Verzoekster betwist niet dat uit de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing niet blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en dat ze evenmin aantoonde dat ze bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij ze niet in staat zou zijn om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien. De motieven die dienaangaande worden uiteengezet in de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en voormelde landeninformatie, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekster geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat ze een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat ze specifiek wordt geviseerd.

4.5.3. In zoverre verzoekster een nood aan internationale bescherming inroept omwille van de algemene veiligheidssituatie in Venezuela, dient te worden gewezen op de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig dit artikel kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door de partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geïdentificeerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel of politieel geweld is geïndividualiseerd en niet willekeurig van aard. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie *an sich* is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekster om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Verzoekster slaagt er niet in bovenstaande analyse in haar verzoekschrift te weerleggen of te ontcrachten, daar ze louter verwijst naar informatie die in lijn ligt met of dezelfde is als die waar naar verwezen wordt in de bestreden beslissing, en brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse in de bestreden beslissing is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn of dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken. Waar zij wijst op de toegenomen overheidsrepressie sinds de laatste (presidents)verkiezingen op 28 juli 2024, opmerkt dat hierover niets gesteld wordt in de bestreden beslissing en meent dat dit noopt tot een update van de veiligheidssituatie, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing onder meer verwezen wordt naar de COI Focus “*Venezuela. Situatieschets*” van 26 september 2024, waaruit blijkt dat na de gecontesteerde presidentsverkiezingen van juli 2024 opnieuw massademonstraties plaatsvonden tegen de uitslag van de verkiezingen, die ook door heel wat landen en internationale waarnemers in twijfel is getrokken, en dat de gewelddadige repressie door het regime van mensen die deelnemen aan deze betogingen en zich kritisch uitlaten over het regime opnieuw is toegenomen. Het betreft hier evenwel geweld waarbij burgers met een bepaald profiel specifiek worden geïdentificeerd en dat niet kadert in een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het betoog in het verzoekschrift dat zwaarbewapende en sterk georganiseerde bendes betrokken zijn bij drugshandel, afpersing, ontvoeringen en huurmoorden en het bendegeweld als politiek geweld dient beschouwd te worden en de situatie in Venezuela sinds de laatste verkiezingen “*volledig ontspoord*” zou zijn, doet niets af aan de pertinente vaststelling dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het crimineel en politieel geweld in Venezuela in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Verder stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Aragua, Guárico, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, doch dit niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich meebrengt. Hoewel er in deze deelstaten sprake is van een gewapend conflict, blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, wat doelgericht van aard is.

In casu blijkt uit verzoeksters verklaringen en de door haar voorgelegde documenten dat zij afkomstig is uit Maracaibo, gelegen in de deelstaat Zulia waar zij woonde tot haar vertrek uit Venezuela in januari 2022 (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 10 en stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6 en p. 11). Ondanks de aanwezigheid van gewapende groeperingen in Zulia, blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt,

waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Uit het administratief dossier kunnen dergelijke persoonlijke omstandigheden in haar hoofde niet worden ontwaard.

4.5.4 Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Ze toont evenmin aan dat ze in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster uitvoerig werd gehoord op de zetel van het CGVS. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg ze de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft ze zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.10. Waar verzoekster "*uiterst subsidiair*" vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont ze aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS